

2.3. Vježba

Pročitajte sljedeću priču

“Uvijek sam se pitala zašto su djevojčice bile zlostije od dječaka kada je riječ o tužnjavama. Bio je to dan kao i svaki drugi.. Hodala sam uz stepenice i trebao je to biti uobičajen dan: ruksak i veliki osmijeh tati koji me je otpratio u školu. Puno je radio jer smo živjeli sami, živjela sam s njim otkad se razveo od moje mame. Svaki dan su se svađali i na kraju, kad sam krenula u šesti razred, sudac me dodijelio njemu jer je on jedini imao stalan posao.

Vraćam se na taj dan, taj grozni dan... Bila sam na stepenicama i bila sam sretna, nakon četvrte ili pete stepenice osjetila sam kako me ruksak vuče natrag, snažan i odlučan potez od kojeg sam pala unatrag. Nisam shvaćala što se događalo. Probijajuća bol na kraju leđa. Lupala sam po stepenicama, a onda opet bol. Ispred mene su se pojavile Klara i Valentina: "Ovo će te naučiti da ne postoji nada kad je profesori zaborave!". Udaljile su se hihoću, a ja sam samo stajala u nevjerici.

Boljelo je više iznutra nego izvana. Malo sam kasnila na nastavu jer nisam imala hrabrosti ući u suzama. Otišla sam u kupaonicu isprati lice.

"Sve u redu, Altegni?" „Da, profesore“, odgovorila sam glumeći smirenost kad sam ponovno uredila Klaru i Valentinu kako se hihoću. Odmor sam provela sjedeći i razmišljajući da li da kažem tati što se dogodilo ili ne. Bio je tako umoran kad je došao kući u devet navečer i nisam htjela zabrinuti i njega, bila je to samo slučajnost, samo glupa gesta. Tako sam i mislila, ali sam bila u krivu.

Sljedeća dva mjeseca bila su pakao: šale, predmeti sa stola koji su završavali u košari i svaki odmor prošao je bez jela, jer je užina bila namijenjena onima koji taj dan nisu bili siti.

Osjećala sam se sve gore i gore, dani u školi kao da nemaju kraja i jedva sam čekala da odem kući, gdje sam provodila popodneva sama i tužna, zatvorena u sebe poput cvijeta u noću koje se zatvori da se zaštiti od hladnoće. Osjećala sam tu hladnoću posvuda oko sebe.

Moji prijatelji, koje sam poznavala još iz osnovne škole, poželjeli su primjenjivati moje drugačije ponašanje. U početku nisam imala odgovor na njihova pitanja, bila sam bolesna, ali nisam ih htjela rastužiti, nitko ne bi htio tako ružne i tužne stvari pričati svojim prijateljima. Bilo me previše sram. Otac nije primjenjivao da sam smršavjela, nije primjenjivao da sam sate provodila plaću sama u kupaonici i nije mi se više dalo razgovarati.

Bila sam zaista sama, sama kao kad uvijek ima veliki problem i toliko ga se boji otkriti. U školi je situacija bila sve gora. Odmor je bio najgore vrijeme.

"Zašto više ne mogu pronaći novac u svojoj torbi?" bahato će Valentina. Promucala sam nešto nejasno.

"Kako to da više ne možeš pričati? A toliko si brbljala s profesorima." Spustila sam pogled.

"Pogledaj me u lice! O ne, mama i tata su bili previše zauzeti svađom da bi te naučili ponašanju."

Nisam odgovorila.

"REKLA SAM TI DA ME POGLEDAŠ!"

Ošamarila sam je, nikad nisam mislila da bih mogao udariti nekoga, nikad to ne bih napravila, nije to ličilo na mene pa sam odmah zažalila.

"Kako se usuđuješ glupačo!" Valentina to nije očekivala, mislila je da me može vrijetati kad i koliko joj se prohtije. Otrčala je u kupaonicu sa svojim prijateljicama dok mi je ruka trnula od boli.

Tada sam se zadnji put pobunila jer je to isto popodne Valentina društvene mreže napunila je fotografijama na kojima se vidi njezin crveni obraz i natpisima punim mržnje. Samo to nije bilo gotovo, nije bilo ni traga onome što mi je radila mjesecima; nije bilo dokaza o tome što su mi njezini prijatelji radili na zapešcima

svaki put kad bi me vukli, nije bilo nijedne jedine riječi koja bi pokazala tko je prava žrtva. Bila sam umorna od svega, čak sam odlučila da sutradan ne idem u školu pa sutradan i tako do kraja tjedna. Tata nije znao ništa.

Sljedećeg sam ponedjeljka ušao u učionicu i zatekla novu učiteljicu.

Mora da je bila učiteljica na zamjeni ili tako nešto jer je nikad nisam vidjela, čak ni u školi.

“Pozdrav svima, ja sam profesorica Nille. Ja ću vam predavati matematiku i fiziku sljedeća tri mjeseca, tj. do kraja ove školske godine, jer je vaša profesorica operirana i zato ćete neko vrijeme biti moja ekipa”

Sljedećih dana nitko me više nije gnjavio osim nekoliko šaputanja i vike u kupaonici i nekoliko šala na račun moje odjeće. Profesorica Nille bi nam pomagala, objašnjavala bi mi stvari iznova i iznova ako ne bih razumjela i tjerala me da dam sve od sebe, pozivajući me za ploču. Voljela sam znanstvene predmete i rado sam išla u školu jer sam voljela učiti nove stvari.

Sve je bilo u redu do mog rođendana kada se nešto na mora dogodila odjednom. Cijeli razred je bio pun fotografija i plakata, bilo je životinja i udovišta s mojim licem i korama od banane i ostacima hrane na pultu. Bila sam skamenjena od tog scenarija, u nevjerici jer sam mislila da je sve gotovo. Ali ne. Uopće nije bilo gotovo. Sa suzama koje su mi tekle niz lice i rukama koje su mi se tresle od straha, osjećala sam se povučena prema vratima neprekidnim guranjem mojih kolega koji su me okružili govoreći "sad više nije sretna", "mislila je da će se izvući s tim", "tako, nauži nešto", "ovaj put će razumjeti", "ona je gubitnica", "je li se mala princeza spotaknula o papuču?"

Otvorili su vrata i izbacili me iz učionice. Otrčala sam u kupaonicu, nisam htjela vjerovati. Prestala sam jecati i podigla lice s umivaonika. Vidjela sam profesoricu Nille, imala je zabrinut pogled. "Reci mi što se dogodilo, smiri se i diši"

Ispricala sam joj svoju situaciju, svoju prošlost s kolegama iz razreda i čim sam stigla do onog što se tog dana dogodilo pobjegla je i čula sam je kako viče. Ušla je u razred i vidjela ono što sam i ja malo prije vidjela.

Možete zamisliti što je bilo nakon tog dana: pozvali su roditelje, ravnatelj nam je svima u razredu održao dugi govor, ali onda sam odlučila promijeniti školu. "Ljubavi moja, uvijek zapamti da sve te stvari koje izgledaju kao šala, ako

se ponavljaju kroz neko vrijeme imaju drugo ime. Radi se o maltretiranju i moraš to tako zvati". Zlostavljanje zvuči kao igra, ali to je igra koju nijedno dijete ne bi trebalo naučiti.

Priča preuzeta sa:

<https://www.focusjunior.it/junior-reporter-news/racconto-bullismo-michela-fiore-di-notte/>

Sad je tvoj red!

Nakon što pročitáš ovu priču, zašto ne pokušáš pitati svoje roditelje jesu li imali slična iskustva u tvojoj dobi?

Obavite intervju na temelju ovih pitanja:

1. Bok mama i tata, kakvi ste bili kao djeca?

2.
Jeste li bili sramežljivi ili društveni?
3.
Jeste li voljeli u?iti?
4.
Jesu li vas prijatelji uklju?ili u svoje aktivnosti?
5.
Jeste li vi uklju?ili svoje prijatelje?
6.
Sad kad ste stariji i moji ste roditelji, znate li što je zlostavljanje... jeste li ikada ?uli za to kao djeca?
7.
Sje?ate li se incidenata koji se danas mogu opisati pojmom "bullying"?
8.
Ako da, možete li mi ispri?ati barem jedan doga?aj?
9.
Jeste li razgovarali s roditeljima o tome?

Važno je razgovarati s odraslom osobom o ovim problemima.

Revision #1

Created 28 July 2023 16:17:54 by Antonija Lujanac

Updated 28 July 2023 16:18:50 by Antonija Lujanac